

EMOJI

FILMUL

**CUM SĂ FII CURAJOS
ȘI SĂ-ȚI EXPRIMI
EMOȚIILE**

Text adaptat de Tracey West
Bazat pe un scenariu de Tony Leondis,
Eric Siegel și Mike White

Traducere din engleză
de Răzvan Andrei

Emoji filmul : Aventura zâmbăreților : Cum să fii curajos și să-ți exprimi emoțiile / text adaptat de Tracey West ; text bazat pe un scenariu de Tony Leondis, Eric Siegel și Mike White ; trad. de Răzvan Andrei. - București : Curtea Veche Publishing, 2018

ISBN 978-606-44-0113-7

I. West, Tracey (adapt.)
II. Leondis, Tony (scenariu)
III. Siegel, Eric (scenariu)
IV. White, Mike (scenariu)
V. Andrei, Răzvan (trad.)

087.5

Redactori: Răzvan Andrei, Andreea Drăghici

Corector: Elena Tătaru

Tehnoredactor: Irinel Niculae

Design copertă: Nicholas Sciacca

CURTEA VECHÉ PUBLISHING

str. Aurel Vlaicu nr. 35, București, 020091

redacție: 0744 55 47 63

distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21

fax: 021 223 16 88

redactie@curteaveche.ro

comenzi@curteaveche.ro

www.curteaveche.ro

TRACEY WEST

The Emoji Movie. Junior Novelization

The Emoji Movie © 2017 Sony Pictures Animation Inc. All Rights Reserved. emoji® is a registered trademark of emoji company GmbH used under license.

All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form. SIMON SPOTLIGHT and colophon are registered trademarks of Simon & Schuster, Inc.

© CURTEA VECHÉ PUBLISHING, 2018
pentru prezenta versiune în limba română

ISBN 978-606-44-0113-7

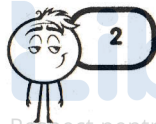
Capitolul 1

Ziua cea mare

Dacă te uiți în telefon, ai să dai peste o placă de circuite complicate, formată din piese mici și tot felul de fire. Trebuie să recunoști că e fascinant, dar nu la fel de fascinant ca lumea invizibilă... lumea din interiorul plăcii cu circuite.

Textopolis e parte a acelei lumi. Orașelul acesta se găsește în aplicația Text și tot acolo trăiesc faimoșii Emoji. Aceștia sunt specializați – fiecare face câte ceva și trebuie să-l facă cât mai bine cu putință.

Brad de Crăciun trebuie să stea pur și simplu într-un loc, adoptând o atitudine festivă. Prințesele trebuie să poarte întotdeauna o diademă pe cap și

să aibă părul aranjat. Drăcușor, Super și Caca – ei bine, aceștia trebuie doar să apară ca toată lumea să se prindă ce-i cu ei. Alții – cum ar fi Cranț cu Vârtej – trebuie doar să stea prin preajmă pentru că oricum nu-i folosește nimeni.

Unora dintre Emoji le e greu să facă doar o singură treabă. De exemplu, Plângăcios trebuie să plângă chiar și atunci când câștigă la loto. Râs-IstERIC e nevoit să râdă chiar și atunci când e la dentist. Bineînțeles, nu trebuie să uităm de Mneah. El trebuie să fie indiferent orice s-ar întâmpla în jur.

Totuși, pentru un anumit Mneah – Gene Mneah –, păstrarea unei atitudini indiferente n-a fost chiar floare la ureche.

Gene locuia în Textopolis, în telefonul unui băiat pe nume Alex. Mama și tatăl lui – Mel și Mary Mneah – erau profesioniști în tainele indiferenței. Gene nu știa cum de reușeau atât de bine.

Pe de o parte, Textopolis era un orașel în care era minunat să locuiești. Pe străzile aglomerate forfoteau sute de Emoji – vorbeau, râdeau și făceau cumpărături. Chiar în centrul orașului se înălța sediul principal al Companiei – o luxoasă clădire circulară.

Un Emoji norocos era ales în fiecare zi pentru a sta în Amfiteatrul Companiei. Fiecare dintre cei selectați stătea acolo cuminte, așteptând să fie chemat de Alex. Aceasta era cea mai mare onoare la care putea spera un Emoji.

În sfârșit, venise și rândul lui Gene să fie selectat. Era foarte emoționat. Dar, pentru că era un emoji de tipul Mneah, n-avea voie să-și trădeze sentimentele. Trebuia să rămână indiferent.

În drum spre Companie, Gene s-a oprit o clipă să se privească într-o vitrină. Brațele și picioarele îi erau ca niște spaghetti, fiind prinse de un cap rotund, mare și galben. Expresia feței era un amestec de nervozitate și exaltare – niciun pic de Mneah!

— Fir-ar să fie! a spus Gene și a încercat din nou. Ușor, a lăsat colțurile gurii în jos.

Ochii priveau puțin în pământ și în lateral. Reflexia din vitrină avea ochii mari și surâdea. Era prea încântat în acel moment ca să poată fi un Mneah autentic.

— Gene, adună-te! și-a spus.

Era conștient de faptul că trebuia să-și facă treaba cât mai bine atunci când Alex, proprietarul telefonului, va avea nevoie de el.

Fără Alex n-ar fi existat Textopolis. A avea 15 ani și, ca orice boboc de liceu, totul gravita în jurul telefonului. Fiecare mesaj pe care-l trimitea Alex putea avea urmări asupra reputației sale. Gene știa asta de la antrenamente și nu avea voie să facă nicio greșală. Știa că, atunci când era chemat, nu putea nici să râdă, nici să plângă ori să se încrunte. Trebuia să fie pur și simplu Mneah.

Cu aceste lucruri în cap, Gene și-a dat două palme peste față uitându-se în jur pentru a se asigura că nu-l văzuse nimeni zâmbind. Un Emoji îmbrăcat într-o haină rusească a trecut pe lângă el și l-a privit cu suspiciune.

— Ce mai faci? l-a întrebat Gene. Sunt atât de Mneah.

Apoi s-a întors repede și s-a îndreptat spre sediul central al Companiei. Adora să se plimbe prin oraș. Erau atâtea de văzut!

Într-o cafenea, Polițist și Gogoasă își beau... cafeaua.

Câine o fugărea pe Piscică – până când a văzut Hidrantul. Un grup de Inimi plutea pe lângă Biceps.

Gene a trecut prin parc, unde Moșul juca șah cu Menorah în timp ce Dovleac de Halloween, Trifoi cu Patru Foi și Iepure priveau.

Bătrân picta cu ajutorul lui Paletă, în timp ce Strigăt îi era model. Apoi, Fata Pupăcioasă a alergat spre Strigăt și el și-a luat tălpășița țipând.

— Asta e ziua pe care am așteptat-o toată viața, a șoptit Gene în timp ce admira priveliștea. Prima zi ca Emoji muncitor! Nu am voie să mă emoționez prea tare, altfel îmi voi rata șansa.

A ajuns la sediul central al Companiei. A inspirat adânc în timp ce se apropia de ceilalți Emoji care așteptau afară.

— Fii Mneah, Gene! se încuraja singur. Fii natural! Adică, nu, nu fi natural, ci doar Mneah.

Păși hotărât spre ceilalți Emoji.

— Salut, băieți! E prima mea zi de lucru!

Ceilalți s-au întors spre el – toți erau plângăcioși. Dintr-odată au pufnit în râs și au luat-o la sănătoasa.

— Oh, nu! îl auzi Gene spunând pe unul dintre ei. Ciudatul ăla de Gene o să strice totul!

— Nu mă pot abține, a șoptit Gene întristat. Am multe sentimente și trebuie să le exprim.

Pe lângă el a mai trecut Fata Pupăcioasă.

— Neața! a salutat-o el vesel. Mă duc la serviciu!

Fata a suflat spre el o inimioară, iar ochii lui Gene s-au transformat în două inimi roșii care pulsau. Dintr-odată, lângă el a apărut lubăreț.

— Hei! a strigat cu vocea lui groasă. Eu sunt singurul de p-aici cu ochi de inimioare. Tu ești Mneah! Nu încurca lucrurile!

Lubăreț a luat-o de braț pe Fata Pupăcioasă și au plecat împreună. Ochii lui Gene au revenit la normal.

— Aveți dreptate, domnule, a spus el. Vă rog să mă scuzați!

Apoi, nu de foarte departe, a auzit niște râsete. La ceva distanță era un grup de Zâmbitori și de Râzători care vorbeau cu Elefant. În spatele cozii acestuia stătea Vânt.

— Alex mă pune să stau lângă tipul ăsta, a spus necăjit Elefant. Amuzant, nu?

— Da, foarte! a încuviințat Gene apropiindu-se. De parcă ai trage vânturi!

Zâmbitori și Râzători au plecat clătinând din capete. Gene se tot uita la Elefant și la Vânt și chicotea. Deodată, a văzut cu coada ochiului doi Emoji

venind spre el. Erau doi Mneah. De fapt, erau chiar părinții lui.

— Spune-mi, Gene, ai râs cumva adineauri? a întrebat suspicios Mel Mneah. În public?

Mel nu părea nici furios, nici supărat – era un Mneah perfect. De multe ori, Gene se întreba cum de le reușea faza cu Mneah părinților lui. Erau pur și simplu profesioniști.

Gene le-a arătat ce i se părea amuzant – Elefant și Vânt stând unul lângă altul.

— Stau unul lângă altul! a încercat să le explice. De parcă Elefant ar avea gaze.

A chicotit discret, apoi a încercat să adopte cea mai bună expresie Mneah posibilă.

Mel l-a luat pe Gene de braț.

— Hai să mergem într-un loc retras, i-a spus.

L-a condus pe Gene în sediul Companiei, iar Mary Mneah i-a urmat. Au intrat în toaletă.

— De ce ne ascundem tocmai aici? a întrebat Gene.

— Am vești proaste, a zis tatăl. Și tare mă tem că nu vei reacționa cum trebuie.

— Și cum ar trebui să reacționez? a stăruit Gene.

— Ar trebui să te porți ca un Mneah, dar știu că nu o vei face, a răspuns Mel. Nu te las să mergi la muncă azi! Pur și simplu nu ești pregătit!

— Cum așa? Dar sunt Emoji mai mici decât mine care muncesc deja! a scâncit Gene.

— Oh, dragule, nu-i adevărat! a zis împăciuitoare mama lui.

În spatele lor s-au deschis două uși. De acolo au ieșit Caca și Căcuț.

— Uraaa! am doar 10 ani și merg la serviciu! a strigat Căcuț.

Caca a zâmbit foarte mândru.

— Eu cred în tine, micuțule!

— Suntem treaba mare! Suntem treaba mare! a început să cânte Căcuț.

Au ieșit din baie veseli nevoie mare, iar Gene s-a întors spre părinții lui.

— Vedeți? Voi nu credeți în mine, le-a spus. Uitați care-i treaba! Știu că sunt diferit. Dar, atunci când trebuie, pot fi Mneah. Eu vreau doar să lucrez ca Emoji, la fel ca toți ceilalți, și să mă integrez.

— Ești integrat, a spus Mary.

— Nu, nu sunt, mamă. Nici nu am fost vreodată a intervenit Gene. Dar mă pot schimba, dacă mă lăsați.

— Dar dacă ești trimis într-un text și ai o expresie greșită? l-a întrebat tatăl. Părea îngrijorat, dar continua să fie Mneah.

— O să am expresia corectă, tată, a promis Gene apoi s-a întors spre Mary. Mamă, voi munciți neîntrerupt de ani de zile. Fără pauze! Lăsați-mă să vă ajut, vă rog!

Mary a încuviințat din cap.

— Are dreptate, Mel. Nu întinerim. Niciodată nu am plecat în vacanță...

Gene știa unde bătea mama lui, așa că a continuat.

— Sunt tânăr. Sunt pregătit. Și sunt atât de Mneah, că nici nu-i amuzant. Și imediat și-a luat cea mai bună expresie Mneah. Mneaaaahhh.

Strategia a funcționat.

— Ești așa de frumos cu fața aia! a spus mama. Mel, cred că e timpul să arătăm lumii acea față.

Gene s-a întors spre tatăl lui.

— Haide, tată! Lasă-mă să-ți demonstrez!

Mel a tras adânc aer în piept.